

5. neděle velikonoční – Cantate

Podklady k domácímu slavení bohoslužby slova

Na stůl můžete připravit Bibli se založenými čteními a hořící svíci. Na úvod můžete zazpívat některou velikonoční píseň.

Vstup

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.
Amen.

Vstupní antifona – žalm 98

Zpívejte Hospodinu píseň novou, haleluja!
neboť učinil podivuhodné věci, haleluja!
zjevil před očima pronárodů svoji
spravedlnost,
zvítězil svou pravicí, svou svatou paží!

Kyrie

Pane Ježíši, ty jsi jediná cesta k Otci,
nenech nás bloudit v beznaději. Pane
smiluj se.

Pane smiluj se.

Ježíši Kriste,
ty jsi krácel bolestnou cestou kříže.
Dej nám odvahu tě na ní následovat. Kriste smiluj se.

Kriste smiluj se.

Pane Ježíši,
ty jsi byl vždy na cestě k druhým lidem.
Ber i nás na tuto cestu. Pane smiluj se.

Pane smiluj se.

Gloria

Sláva na výsostech Bohu

a na zemi pokoj mezi lidmi! Bůh v nich má zalíbení.

Vstupní modlitba

Všemohoucí Bože,
tvůj Syn Ježíš Kristus je cesta, pravda a život.
Dej nám milost vzájemně se milovat,
následovat jej na cestě jeho přikázání
a sdílet jeho vzkříšený život s celým světem,
neboť on žije a vládne s tebou a Duchem svatým
jako jediný Bůh nyní i navěky.

S: Amen.

Bohoslužba slova

První dvě čtení a žalm je možné v případě potřeby vypustit.

1. čtení: Sk 7:55-60

Žalm: Ž 31:1-5;15-16 (můžete se rozdělit na dva chóry a společně se ho modlit po verších)

Epištola: 1Pt 2:2-10

Evangelium: J 14:1-14

"Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne.

V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo.

A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.

A cestu, kam jdu, znáte."

Řekne mu Tomáš: "Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?"

Ježíš mu odpověděl: "Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.

Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho již znáte, neboť jste ho viděli."

Filip mu řekl: "Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!"

Ježíš mu odpověděl: "Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce?"

Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky.

Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky!

Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.

A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu.

Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.

Kázání

Dva obrazy jsou v dnešním evangeliu důležité. Cesta a příbytek. Jsou vnitřně propojené. Ale je v nich u jisté napětí: Být na cestě je protikladem toho být doma. K cestě patří pohyb, také určitá námaha či nebezpečí. Domov vyjadřuje spočinutí, přístřeší, bezpečí.

Začněme nejprve cestou. Ježíš o sobě říká: „Já jsem cesta, pravda i život.“ Je to jedno z oněch velkých Ježíšových „já jsem“: světlo světa, život a vzkříšení, chléb života... Obrazy, které z různých stran nasvěčují tajemství Ježíšovy osoby a význam jeho poslání.

Co o něm vypovídá obraz cesty? Na biblické hodině jsme si uvědomili několik aspektů: Cesta je obrazem víry (Abram uvěřil Bohu a vydal se na cestu).

Exodus, základní událost starozákonních dějin spásy, je cestou, vyjitím z otroctví ke svobodě (předobraz křesťanských Velikonoc).

Cesta nás spojuje s cílem, i když ho nevidíme, i když je ještě daleko.

Cesta také člověka určitým způsobem omezuje: nemůže jít kudy chce, směřuje, vede nějak jeho kroky, i když člověk neví, kam jde (jako při chůzi po pražcích musí člověk přizpůsobit délku svého kroku, která pro něj není přirozená a příjemná).

Když Ježíš říká, že je cesta, je to víc, než ukazatel nebo mapa. Směrovky ke svobodě – to je Zákon. Ježíš ale přichází v evangeliu ne jako zákonodárce, ale jako průvodce. Jako ten, kdo nám cestu sám prošlapal a my teď po ní můžeme jít.

Tou cestou není něco, ale Někdo. Naše spojení s živým Kristem nás nese a vede.

Dva aspekty k cestě patří: Následování – máme jít za Kristem jako naším příkladem. A zároveň (a především!), že je nám Kristus cestou znamená, že nás spojuje se samotným cílem od začátku až do konce, tedy že nás přenáší na svých ramenou, že je nám „výtahem k Bohu“. Tedy Kristus jako příklad k následování i jako dar milosti pro naši spásu.

A teď onen druhý obraz. Cesta má svůj cíl. „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“. Tím cílem je Otec. Ježíš jde, aby nám připravil místo u Otce. My to čteme jako (po)velikonoční text o jeho odchodu do nebe. Ale v evangeliu ta slova zaznívají před Velikonocemi. Jeho cesta je cestou kříže. Připravuje nám místo svou obětí. Ale na konci je dům Otce, který není domem pro základní rodinu tří, ale je v něm mnoho příbytků. Mnoho bytů pro nás.

Co si představíme, když se řekne domov? Někdo místo svého dětství, u rodičů nebo na prázdninách u prarodičů. Kolik domovů a bytů jsme ale už za život museli opustit. Čím je člověk starší, tím víc prožívá, že je vyhnán z ráje. A že jediný skutečný domov, domov trvalý a nepomíjející, je teprve před námi. U Boha.

To je velké téma spisovatele C.S. Lewise s jeho poněkud platonizujícím, ale hluboce křesťanským přístupem: Tento svět je jakousi krajinou stínů Božího světa idejí.

Dva jeho obrazy bych chtěl zmínit. V jedné knize popisuje alegoricky vstup do Božího království, kde příchozí s údivem poznávají to, co tolik milovali ve staré dobré Anglii. Sdělení: Nic dobrého, čistého a krásného v tomto světě se na věčnosti neztratí. Vše, co skutečně milujeme na tomto světě, bude dovršeno na věčnosti a přetvořeno do plnosti svého významu a nádhery. Tento svět je stínem světa budoucího, v němž ale už nebude nic zlého.

A druhá myšlenka s tím související: Vše krásné dostáváme jako posilu na další cestu. Nepletme si hospody u cesty s cílem. V hospodách se máme občerstvit, osvěžit, někdy můžeme i přespat, ale bylo by tragické tam zůstat a zapomenout, kam vlastně směřujeme. Naštěstí nejsou to jen slunná zákoutí a příjemné hospůdky, které na cestě potkáváme, ale také dlouhé temné úseky, závěje, přepadení a nehody, které nám připomínají, že tohle – naštěstí – ještě není cíl.

Ano, někdy se nám srdce chvějí úzkostí, přijdeme si jako sirotci, osamělí a vyděšení. Jako tuláci světem, vyhnaní z ráje. Ale Pán nás dnes ujišťuje, že je tomu jinak: Jsme poutníci. A nejsme sami, jsme putující Boží lid. On je s námi jako cesta. Jsme na cestě do Otcova domu, našeho pravého domova.

Je možné zařadit apoštolské vyznání víry nebo píseň.

Přímluvy

V důvěře v Boží vedení přednesme Bohu své prosby a přímluvy:

- Vybuduj si z nás Pane svůj duchovní dům a své svaté kněžstvo, abychom ti mohli přinášet duchovní oběti tobě příjemné a druhým prospěšné. Dej své církvi jednotu a pokoj.
- Uč nás zodpovědnosti v právech a povinnostech občanů naší země a členů lidské pospolitosti. Dej naší společnosti představitele, kteří jí budou ochotně sloužit a nebudou pronásledovat nebo ponižovat ty, kteří s nimi nesouhlasí. Dej jednotu a pokoj i naší zemi.
- Posiluj trpící a nemocné v důvěře, že kdokoliv věří v tvého Syna, nebude zahanben a je stále ve tvém pohledu a tvé mysli. Připomínáme ti zvláště N., dej mu/jí svůj pokoj.
- Chraň nás od pokušení a dej pokoj víry těm, kdo jsou úzkostliví nebo skleslí.

Kdysi jsme nebyli lid, ale dnes jsme tvým lidem; kdysi pro nás nebylo slitování, ale nyní jsme slitování přijali. Děkujeme ti za tvé milosrdenství a za odpovědi na naše modlitby. Dej nám odvahu sloužit ti statečně jako tvůj jáhen a mučedník Štěpán, skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Otče náš

Zakončení

Dej nám, Bože, své požehnání,
chraň nás ode všeho zlého
a doved' nás do života věčného